

fikker paa, at ikke det Skib, paa hvis Register-skibe en bestemt Person er indtegnat som Gjer, muligvis af denne med fuld Gyldighed er solgt i Udlandet. I Stedet for at opstille en sliq Indskrænkning burde man derfor hellere opgive hele Registreringsordningen. Naar den italienske og spanske Lovbog paabyder Registrering af Skibes Salg i Udlandet i Konsulatets Bøger, hvoraf der saa uopholdelig skal sendes Udskrift til Skibsregistret, da er denne Ordning vel ikke saa forkastelig som den forrige, men kan dog blive til Ulempe for de hjemmeværende Gjere, naar de ville sælge Skibet, medens det er ude paa Fart, idet de saa maa sende Overdragelsesbrevet til Registrering i et eller andet fjent Konsulat. Ligeledes er den til Ulempe for Bureauet, der, for at hindre Mulighed af dobbelt Salg, forinden Registreringen maa forvisse sig om Skibets Ophold inden Lands. Overhovedet er vistnok, da en Ustandsaetelses-Erklæring ifølge Lovforslagets § 59 regelmæssig medfører Skibets Udskiftelse af det danske Skibsregister, og det derefter følgende Salg altsaa falder uden for denne Lovs Ramme, danske Nideres Salg af Skibe paa Fart i Udlandet, saa lidet praktisk, at der ikke er Anledning til at opstille særlige Regler for det.

Smidlertid følger det dog af, hvad der alt er fremhævet ovfr. Sp. 3407—8, at en Adkomsts Registrering ikke altid og ubetinget medfører Ejendomsret for Erhververen. Den er tværtimod, som det udtrykkelig fremhæves i Lovforslaget, betinget af, at Adkomstbrevet har Gyldighed som saadant.

Meningen dermed er, at det ikke kommer an paa, om det overhovedet indeholder en retlig forpligtende Viljeserklæring; men den skal være en saadan, som er rettet paa Ejendomsrettens Overførelse paa Grundlag af selve denne skriftlige Viljeserklæring. Altsaa skal Formlen være: Jeg overdrager herved, ikke: jeg forpligter mig herved til at overdrage.

Denne Erklæring maa dernæst være afgivet af en som Gjer af vedkommende Skib eller Skibspart registreret Person; thi vel er der en Mulighed for, at en saadan ikke er Gjer; men denne Mulighed er ifølge Lovforslagets Forskrifter saa fjern, at man ikke behøver at tage Hensyn til den; og paa den anden Side er det vist, at en Person, der ikke er registreret som Gjer, ikke frembyder nogen som helst retlig Sikkerhed for at være det og derfor heller ikke kan blive offentlig anerkendt som berettiget til Ejendomsrettens Overførelse.

At dernæst denne Overdragelseserklæring i den foreliggende Affattelse virkelig

er afgiven af den Person eller efter Bemyndigelse af den Person, hvis Underskrift den bærer, og at denne Person er mægtig og myndig til at raade over den afskændede Formuebestanddel, bliver det Erhververens Sag at forvisse sig om; jfr. ovfr. Sp. 3405—8.

Der turde nu vistnok være god Grund til at jordre mellem Manglen af disse to Egenstaber som ubetinget Ugyldighedsgrund og andre Mangler ved Adkomstbrevet, der ikke paavirke dets Gyldighed som saadant, men kun afføde et personligt Krav mod den, der maatte have paadraget sig Ansvaret i den Anledning.

Smidlertid stemmer den gældende Rets Regel ikke hermed. Den gængse Forstaaelse af Reglen i D. L. 5—1—2, jfr 4 og 5, er tværtimod, at den Omstændighed, at Viljeserklæringen er fremtaltd ved kompulsiv Evtang — i Modsetning til Underskriftens Tilvebringelse ved mekanisk Evtang — vitierer Viljeserklæringen saaledes, at Indsigelsen endog kan gøres gældende mod den godtroende Erhverver. Er denne Mangel til Stede ved en af de registrerede Adkomster, kunne derfor den og alle de følgende Adkomster faas domte ugyldige. Dette turde nu i og for sig være en mindre rimelig Ordning. Den stærke Fremhævelse i den ældre Lovgivning af Evtangs Indsigelsen og dens Betydning, hviler ikke paa nogen psykologisk Betragtning, men var en naturlig Følge af Datidens Rets Usikkerhed, da mægtige Mænd som f. Eks. Hr. Torben Dye, fangede Folk og holdt dem indespærrede, indtil de løstøbte sig ved en Pengeskrivning eller en Ejendoms Afstaaelse. Men under Nutidens mere betryggede Tilstande er der næppe Grund til at give Evtangsindsigelsen en særlig vidtrækkende Virkning.

Naar Lovforslaget dog ikke har indladt sig paa at give en særegen Regel derom, er det, fordi det har lagt an paa saa lidt som muligt at opstille Afgørelser fra den gældende Rets almindelige Regler, og paa dette Punkt turde der ikke foreligge nogen afgørende Grund dertil i Betragtning af, at Indsigelsen formentlig er lidet praktisk.

Der findes dernæst andre Indsigelser mod Adkomsten, saasom at dens Udstedelse er bevirket ved en for Erhververen kendelig eller endog af ham fremtaltd urigtig Antagelse hos Afhænderen, sket under en bagge Parter bevidst Forudsætning, som brister o. s. v.

Hvad disse Indsigelser angaar, hævdes det, at de ikke kunne gøres gældende overfor den godtroende Erhverver af Rettigheder i Tingene, og Overdrageren vil ialtsaa som Følge heraf, selv hvor de findes grundede, kun kunne tilbagesøge Skibet eller Skibs-